

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 3. září 1921, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin podvodu podle §§ 197, 200, 201 a 203 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství, jež odporuje sprostujícímu rozsudku s hlediska zmatku § 281 čís. 9 a) tr. ř., jest v podstatě odůvodněna. Po stránce subjektivní stačí s hlediska § 201 a) tr. zák. úmysl pachatelův, padělati nebo potlačiti prostředek průvodní. Soud nalézací vzal ohledně obžalovaného za prokázáno, že tento, spáliv, tedy potlačiv listinu, ve výroku rozsudkovém blíže označenou, jež mu nepatřila, učinil tak v úmyslu, by Alfreda B-a zbavil prostředku průvodního. Tím vzal soud za zjištěno vše to, co zákon požaduje ke skutkové podstatě podvodu alespoň jako přestupku dle § 461 tr. zák. a měl proto obžalovaného, nemohl-li zjištění škodu 200 K převyšující, alespoň tímto přestupkem uznati vinným, ježto úvahy, jež přiměly soud nalézací k tomu, by obžalovaného z obžaloby úplně sprostil, nemohou při správném právním posouzení věci obstáti. Okolnost, že listina sepsána byla v řeči, obžalovanému nesrozumitelné, a bez přibrání svědků, mohla snad průvodní moc této listiny seslabiti, nezbavila ji však vlastnosti listiny ve smyslu § 201 lit. a) tr. zák., právě tak jako neučinil toho poukaz soudu, že jako průvodní prostředek mohla býti jinými průvody, na př. přísežným výsledkem stran, nahrazena. Vynikající význam listiny vůbec jako průvodního prostředku vyplývá již z toho, že civilní soudní řád uvádí průvodní prostředek ten na prvním místě mezi průvodními prostředky. Proto nelze uznati správným tvrzení rozsudku, že vzhledem k nedostatkům a k nahraditelnosti tohoto průvodního prostředku zničením listiny žádná škoda nevznikla a ani vzniknouti nemohla, to tím méně, ježto při zásadě volného hodnocení důkazů v konkrétním sporu nelze vůbec cenu jednotlivého průvodního prostředku všeobecně předem oceniti. Dotyčný výrok důvodů spočívá zřejmě na nesprávném právním názoru, že škoda ve smyslu § 197 tr. zák. musí býti nenahraditelná, čemuž však naprosto tak není. Jen tehda, kdyby použitý prostředek byl absolutně nezpůsobilým, by z něho škoda vzniknouti mohla, bylo by vyloučiti skutkovou podstatu podvodu, ne však i v konkrétním případě, kde rozsudek sám zjišťuje, že jednáním obžalovaného Alfred B. zbaven byl průvodního prostředku, v čemž sama sebou skutečná škoda jest obsažena. Než jelikož soud, vycházeje z právně nesprávného stanoviska, že vůbec žádná škoda ze skutku vzniknouti nemohla a nevznikla, se otázkou výše z a m ý š l e n é škody, která již sama o sobě dle § 200 tr. zák. postačuje, aby podvod kvalifikovala jako zločin, vůbec nezabýval, neshledává nejvyšší soud zjištěny ony skutkové okolnosti, jež by mu umožňovaly uznati ihned ve věci samé.

Čís. 929.

Pro trestnost křivého svědectví (§ 199 písm. a) tr. zák.) jest lhostejno, že trestný čin toho, v jehož prospěch bylo vydáno, byl amnestován.

Křivého svědectví dopouští se i ten, kdo, ač k tomu byl oprávněn, nepoužil dobrodiní § 152 tr. ř.

(Rozh. ze dne 23. září 1922, Kr I 1062/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. srpna 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu dle §§ 197 a 199 písm. a) tr. zák.

Důvody:

Dle čís. 9 a) § 281 tr. ř. dovozuje stěžovatelka, že nemůže býti trestána pro křivou svědeckou výpověď, kterou učinila před soudem v trestním řízení, vedeném proti jejímu synovi Antonínu K-ovi, proto, že toto řízení bylo na základě amnestie Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. ve stadiu přípravného vyhledávání zastaveno. Avšak stížnost přehlíží, že amnestií, udělenou synovi, nebyl smazán zároveň i její trestný čin, na kterýž se § 1 nařízení Národního výboru nevztahoval, a pro který jí právoplatným soudním usnesením nebyla přiznána amnestie ani z důvodu § 4 citovaného nařízení. Trestní řízení proti Antonínu K-ovi bylo sice následkem amnestie zastaveno, ale soudní akty vyhledávací v něm provedené nezanikly a trestnost křivé výpovědi obžalované, za řízení učiněné, nebyla zastavením řízení nijak dotčena, poněvadž důvodem trestání křivé svědecké výpovědi jest všeobecný (abstraktní) zájem státu, by konání spravedlnosti nebylo ohroženo, a nikoliv předpoklad, by v konkrétním případě křivá svědecká výpověď měla vliv na určité soudní rozhodnutí.

Dle čís. 9 b) § 281 tr. ř. uplatňuje stížnost, že obžalovaná jednala z neodolatelného donucení, ježto byla volána za svědkyni v trestní věci proti vlastnímu synovi a nechtěla mu ublížiti. Avšak nehledě k tomu, že rozsudek neobsahuje výroku v tom směru, takže zde není zákonného předpokladu pro uplatňování důvodu zmatečnosti čís. 9 b) § 281 tr. ř., stačí podotknouti, že obžalovaná by se byla snadno vyhnula kolisi, v níž se octla jako svědkyně a matka, kdyby byla použila dobrodiní § 152 tr. ř., na které byla upozorněna, a vzdala se svědectví. Neučinila-li tak a vypověděla-li vědomě křivě, musí nésti následky svého jednání. V žádném případě však její jednání se nekryje s důvodem vylučujícím trestnost dle § 2 g) tr. zák.

Čís. 930.

Železniční zřízenec, jenž nekoná právě služby, nepožívá ochrany § 68 tr. zák., třeba by byl zakročil ve prospěch železnice.

(Rozh. ze dne 25. září 1922, Kr I 784/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 7. května 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonané krádeže dle §§ 8, 171, 174 II a) tr. zák. a zločinem veřejného